

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 211. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm7221/facsimile.pdf (tilgået 10. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dan Mykellati.

Dan Uffesen blev Konge efter sin Fader, og ved Krigstog til fremmede Lande gjorde han sig baade navnkundig og udbide sig Riges Grændser, men ved Storagtighed forspidte han igien sit gode Navn, og kastede Glærn paa sit stinnende Purpur. Saaledes kan Børn vanslagte fra Fædrenes herlige Dyder, saa en Son af ham, hvis Beskedenhed var et Ordsprog, saae med opløst Hovmodighed og Ringeaagt alle Andre over Hovedet.

For at smigre sin uhyre Forsængelighed, opoffrede han hvad der var bestemt til at vedligeholde Kronens Glands, ogste Penge ud til Narre-Fjas, og forødie saaledes ikke blot hvad han selv paa sine Tog udenlands havde erhvervet, men tillige sit Fædrene Arvegods.

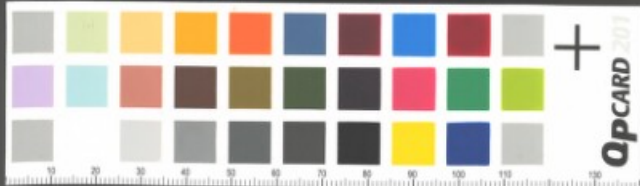
En Lykke, at saadanne Banskud dog er en Sjeldenhed paa ædle Stammer!

Huglet.

Efter Denne kom en Huglet til Regjeringen, og han stal i et Svag have nedlagt to svenske Voldsænd: Hemed og Hegrin.

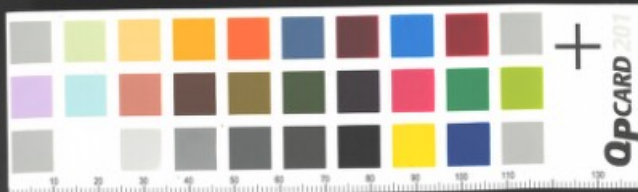
Frode Bravkarl.

Efter Huglet kom Frode, som var, hvad man kaldte ham: en brav Karl, der havde baade gode Næver og et frit Mod, og efterat have nedlagt ti norske Jarler, angreb han Kong Froger af Norge selv, paa den De, som endnu efter ham kaldes Frodee. Denne Kong Froger, som Nogle kalde en Son af Odin, var meget navnkundig: baade for sin

(27²)

Rigdom og for sin Tapperhed, og saadan en Mester i alffens Hofværk, som med stor Glæde blev drevet i hans Gaard, at man dukkede ligesaa dybt for ham i hans Ridder-Dragt, som under Konge-Kronen! For Reffen havde han, som en særdeles Raades-Beviiisning af Guverne, faaet det Lofte, at der skulde aldrig Noget overvinde ham, uden hvem der, i Kampens Time, kunde med sin Haand tage Støvet op under hans Fødder, og det havde Frode faaet at vide, men derfor bod han ham netop ud til en Tvelkamp, i det Haab, at Guverne vel ikke tog ham et lille Kneb unaadig op. Han begyndte nu med at anstille sig meget vankundig i den rette Kæmpe-Maade, og bad Froger, som han vidste havde megen Erfaring, og forstod den Ting fra Grunden af, at vise sig til Rette! Det syntes Froger meget godt om, at hans Modstander ikke alene kendte ham for sin Mester i Handværket, men ydmygede sig ogsaa til at bede om Underviisning, og svarede: det priser jeg din Klogskab for, at du, som en ung Mand giver den gamle Vren, og vil lade dig lære af ham, som du sagtens ogsaa kan behøve, thi din glatte Pande og de blanke Kinder vise noksom, hvor langt du er fra at have gaaet Skolen igiennem.

Froger begyndte nu sin Underviisning med at bestemme Kæmpernes Plads, og stred til den Ende to Firkanter, af en Mens Længde, ligeover for hinanden. Da nu det var stæet, og hver havde indtaget sin Plads og Stilling, bad Frode Froger, om han ikke vilde bytte baade Plads og Rustning med ham! Dertil var Froger ikke vanskeligt at overtale, thi Frodes glimrende Rustning stak ham i Dinene, og det kunde den sagtens, thi ikke alene Sværd-Fæstet, men ogsaa hele Hjelmen og Brynien var belagt med Guld, og skinnede som Solen. Det stædte ogsaa, og ved nu at tage Støvet op, hvor Froger nys havde staaet, holdt

Frode for, han fik et Pant paa Seieren, hvori det heller ikke lod til han tog Feil, thi strax derpaa neblagde han Froger, og slap da grummie nemt til den store Vre, Range med megen Umage forgiæves havde beiset til.

Det maa man sige, var et godt Greb med et lille Kneb!

Dan Goddreng.

Efter Frode fulgte Dan, og han var kun tolv Aar gammel, da han blev sat paa en haard Prøve, thi da blev han gæstet af Gesandter fra Sachsen, som med al Frækhed forlangde, at enten stude han have Krig, eller betale Skat. Dan solde nok, at han blev rødt i Hovedet, og heed om Dreerne, men han solde dog tillige, det var bedre, i sine Drenges-Aar at falde som en Mand, end at leve sin Alder ud som de Andres Dreng, og han taarede da Krigen. Derpaa lob han ud med hele den danske Flaade, velbemandet med unge Karle, lob ind i Elben, og lagde sine Skibe Side om Side, saamange, at han kunde magelig gaae, ligesom paa en Skib-Broe tværs over Strømmen. Det blev da Enden paa Legen, at Kongen af Sachsen maatte selv drikke den Skaal, han havde skænket til Dan.

Fridlev hin Rasse.

Efter Dan kom Fridlev hin Rasse, eller hin Snare paa Thronen, og paa samme Tid havde Gotland en vis Hvirvul til Regent, som, i Forbund med de Danske, seidede paa Norge.

